

rende Vaklen i den Maade, hvorpaa Ministerne stille sig over for analoge, regnskabsmæssige Uregelmæssigheder.

Et ganske karakteristisk Tilfælde vil Tinget mindes. Den tidligere Konseilspræsident Estrup kæmpede som en Løve for at bevare 3,000 Kr. paa Udenrigsministeriets Budget som en Hemmelighed, det var en Velfærdssag for Staten, at Statsrevisorerne ikke fik Adgang til at kontrollere, hvorledes disse 3,000 Kr. bleve brugte. Man havde her i Tinget faaet den Tro, at det var et Reptiliefond, at det blev brugt til at underholde Højres Presse. Det var en ganske løs Tro, som ikke kunde belægges med Beviser, fordi Statsrevisionen ikke havde Adgang til at gøre sig bekendt med Anvendelsen. Saa fik vi en ny Konseilspræsident, og der viste sig Mulighed for at komme til en Ordning her. Statsrevisionen fik Adgang til, i alt Fald delvis, at undersøge, hvad disse 3,000 Kr. bleve brugte til. Altsaa noget, som den ene Minister holdt fuldstændig hemmeligt for Statsrevisionen, det indser en anden Minister, at Statsrevisionen uden Skade kan faa Adgang til at undersøge. Jeg skal henvise til en lignende Vaklen i Ministeriets Opfattelse af, hvad der er rigtigt, ved at minde om den Stilling, den tidligere Finansminister Lüttichau indtog til Kontoen: almindelige Udgifter, hvor det drejede sig om det Spørgsmaal, om et Beløb, der var bevilget til Skurekoner og lignende kunde benyttes til at sende Folk udenlands for, altsaa sil Rejseudgifter. Det er noget, Ministeriet tidligere og, som det synes, ogsaa i Aar har Lyst til at hævde, medens Finansminister Lüttichau indsaa, at Kontoen ikke passede til den Brug. Men det mest karakteristiske Tilfælde, som viser en ejendommelig Opfattelse fra Ministeriets Side med Hensyn til, hvad der er regnskabsmæssig tilladeligt, det er den Udtalelse, der faldt fra den tidligere Justitsminister Rump, idet han, vistnok det sidste Aar, han var Justitsminister, i Landstinget endda, hævdede, at Udgifter, der vare hjemlede ved særlig Lov, behøvede ikke at bevilges, at optages paa Finansloven, det var nok, naar man opførte dem i Statsregnskabet som uden for Budgettet; det drejede sig om nogle Udgifter til Færøerne, som Minister Rump vedblivende opførte uden for Budgettet, uagtet den Postering blev omtalt og paatalt i begge Ting. Her søgte altsaa den daværende Justitsminister at hævde en ganske ny statsvidenskabelig Teori, nemlig den, at det er nok, naar man sætter Udgiften paa Stats-

regnskabet, man behøver ikke Bevilling paa Finansloven. De Herrer ville indse, hvilke Konsekvenser det kunde føre til, hvis en Bevilling hjemlet ved Lov ikke behøver at godkendes paa de aarlige Bevilningslove. Det er naturligvis under saadanne Forhold, hvor der er Vaklen hos Rigsdagen, i hvert Fald hos Landstinget, og Vaklen i Ministeriets Opfattelse af, hvad der er konstitutionelt rigtigt, umuligt at uddanne en administrativ Praksis, og dette vanskeliggør i meget høj Grad Statsrevisionens Arbejde med disse Sager, og det vanskeliggøres saa meget mere, som vor Regnskabslovgivning ikke er i særlig mønsterværdig Stand. Der har været meget store Konflikter mellem Tingene og Ministeriet, fordi der ikke fandtes Regler for Administrationens Disposition over Kassebeholdningen. De Herrer ville erindre, at Ministeriet har disponeret over Kassebeholdningen saaledes, at den i Stedet for at være disponibel til enhver Tid, hvad den maa være for at have Værdi som saadan, blev sat fast, saa man ikke kunde disponere over den.

Som et tredje Vidnesbyrd om, at Statsrevisionen ikke under den nuværende Form kan arbejde paa tilfredsstillende Maade, vil jeg henvise til den Form, under hvilken Tingene tage deres Beslutning og ved Beslutningen afgør Statsregnskabet's Rigtighed. Der er man tidligere gaaet frem paa den Maade, at Rigsdagen ligefrem godkendte Statsregnskabet, eller at Rigsdagen gav Decharge for Statsregnskabet. Men, saa vidt jeg mindes, i Begyndelsen af 70erne forandrede man dette — jeg husker ikke Aarstallet nøje i dette Øjeblik — fordi man kom til Erkendelse af, at Rigsdagen kunde ikke siges fyldestgørende at have revideret de Regnskaber, til hvis originale Dokumenter det ikke havde Adgang. Man forandrede altsaa dette, at Rigsdagen gav Decharge for Regnskabet, til den nuværende Form, der som bekendt lyder: Rigsdagen fraskriver sig herved Ret til at gøre Ansvar gældende for o. s. v. Deri ligger ganske vist en trist Resignation fra Folketingets Side, man fraskriver sig Ret til at gøre Ansvar gældende, man kan ikke give Decharge for Statsregnskabet af den simple Grund, at man ikke har tilstrækkelig Adgang til at revidere Regnskabet og ikke tilstrækkelig Adgang til at decidere. Men naar denne Beslutningsform egentlig viser Resignation fra Folketingets Side, bliver den, naar man ser hen til Landstinget, næsten humoristisk. Hvad vil det sige, at Landstinget fraskriver sig Ret til at